

1. Stěžovatel se narodil v roce 2000, jeho rodiče se o rok později rozešli. Od útlého věku byl týrán, nejprve po svěření do péče babičkou v letech 2004 až 2007 a poté otcem, s nímž žil v letech 2009 až 2010. Několikrát byl také v péči své matky, která se často stěhovala a měla agresivního přítele. V letech 2011 až 2015 byl stěžovatel umístěn do specializovaných ústavů s odůvodněním, že se dopustil několika závažných činů včetně sexuálního obtěžování mladších dětí a neměl rodinné zázemí odpovídající svým potřebám. Stěžovatel vykazoval známky zpomaleného psychického vývoje, asociální chování a hyperaktivitu. V roce 2012 mu lékařská komise diagnostikovala dyslexii a doporučila pravidelný dohled psychiatra a učitele specializovaného na podporu nezletilých v nesnázích. Stěžovatel byl několikrát propuštěn ke krátkým pobytům s matkou, které podle orgánů sociální práce proběhly klidně. Tyto informace ani jednou za dobu pobytu stěžovatele v ústavech nevedly k přezkoumání rozhodnutí o jeho umístění do těchto institucí. Orgány nečinily další kroky pro upevnění rodinného pouta s jeho matkou. V roce 2013 stěžovatel utrpěl závažná zranění včetně kopanců do intimních partií a ran tyčí od pracovníka ústavu, jemuž poškodil kolo. Proto byl přesunut do jiné internátní školy, která se nacházela 400 kilometrů od místa bydliště jeho matky. Matka stěžovatele se proti tomuto rozhodnutí neúspěšně bránila u místní komise pro boj proti trestné činnosti nezletilých („místní komise“). V roce 2015 dosáhla délka pobytu stěžovatele v instituci maximální zákonné délky, proto byl na základě zákona o ochraně dětí umístěn do tzv. chráněného bydlení.
2. Stěžovateli se v roce 2006 narodila dcera, která byla pokřtěna v římskokatolické církvi. V roce 2008, kdy se vztah rodičů rozpadl, ani jeden z nich žádné náboženství nepraktikoval. Na základě společného rozhodnutí rodičů byla dcera zapsána do mateřské školy, která byla provozována v souladu s hodnotami římskokatolické církve. Rodiče rovněž souhlasili, že se dcera smí účastnit narozeninových oslav a karnevalů spolužáků, chodit do baletní školy a navštěvovat hodiny katechismu s vidinou absolvování případného budoucího prvního přijímání. Stěžovatel se v roce 2011 stal členem církve Svědků Jehovových a začal dceru brát s sebou na jejich bohoslužby, s čímž matka nesouhlasila, a proto dceru přesvědčil, aby to před matkou tajila. Stěžovatel také přestal dceru vodit do baletní školy a na narozeninové oslavy a brojil proti její účasti na karnevalových oslavách, neboť tyto činnosti mu jeho nově přijaté náboženské přesvědčení zakazovalo. V roce 2013 se matka obrátila na soud s návrhem na uspořádání vztahů k dceři. V řízení před okresním soudem dcera vyjádřila nespokojenost s tím, že ji stěžovatel vodil na bohoslužby Svědků Jehovových, zároveň uvedla, že ji obtěžují matčiny poznámky na konto náboženských aktivit stěžovatele. Ze znaleckého posudku k posouzení vlivu náboženských aktivit rodičů na dceru vyplynulo, že by bylo vhodné, aby se oba rodiče zdrželi aktivního zapojování dcery do náboženských aktivit a respektovali rozhodnutí dcery v tomto ohledu. Dle znalce by nicméně vzhledem k prostředí, v němž byla dcera odmala vychovávána, bylo pro dceru škodlivé, pokud by jí nebylo umožněno účastnit se katolicky orientovaných činností. Okresní soud proto v roce 2015 stěžovateli nařídil, aby se zdržel aktivního zapojování dcery do svých náboženských aktivit, neboť by nebylo v jejím zájmu, aby se věnovala jinému než římskokatolickému náboženství, na které byla zvyklá, když navíc sama vyjádřila, že si navštěvovat bohoslužby Svědků Jehovových nepřeje. S odvoláním ani dovoláním proti tomuto rozhodnutí stěžovatel neuspěl, dovolací soud jeho námítky odmítl v roce 2018.
3. Stěžovatel žil společně s manželkou R. od roku 1997 do roku 2005, kdy se přestěhoval k nové partnerce, se kterou se mu v témže roce narodila dcera. V září 2006 podal stěžovatel návrh na nesporný rozvod, kdy se odvolával na manželská nedorozumění. Jelikož R. s návrhem na rozvod

nesouhlasila, podal stěžovatel žádost o sporný rozvod. Vnitrostátní soudy manželství nerozvedly. Konstatovaly sice, že již došlo k úplnému a nezvratnému rozpadu manželství a usmíření je již nepravděpodobné, a shledaly, že stěžovatel již čtyři roky žije s novou partnerkou, se kterou vychovává společně dítě, avšak zákon o rodině a opatrovnictví nepovoluje rozvod, pokud o něj požádala strana, která rozvrat manželství způsobila, a nevinná strana s rozvodem nesouhlasí a její nesouhlas není v rozporu s „rozumnými zásadami společenského soužití“.

4. První stěžovatel je občanem Itálie, druhý občanem Nového Zélandu. Od roku 1999 spolu žili jako pár na Novém Zélandu. V prosinci 2003 se stěžovatelé přestěhovali do Itálie, přičemž druhý stěžovatel poté, co mu uplynulo povolení k pobytu za účelem studia, požádal o udělení povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny s prvním stěžovatelem. V říjnu 2004 policie jeho žádost odmítla s poukazem na vnitrostátní právní úpravu, dle níž lze partnerovi italského občana takové povolení udělit pouze v případě, že se jedná o manželský pár. V dané době přitom Itálie neposkytovala párům osob stejného pohlaví možnost uzavřít manželství ani žádnou jinou formu právního uznání. Následné soudní řízení skončilo v neprospěch stěžovatelů. V červenci 2009 – poté, co obdrželi rozhodnutí dovolacího soudu – stěžovatelé přesídlili do Nizozemska, kde druhý stěžovatel získal povolení k pobytu jako de facto partner občana Evropské unie. Stěžovatelé posléze v tomto státě uzavřeli sňatek.
5. Stěžovatelka podala v červenci 2006 u státního zástupce trestní oznámení proti svému manželovi, v němž uvedla, že od jejich sňatku v roce 1997 je ze strany manžela vystavena fyzickému, psychickému i sexuálnímu násilí. Téhož dne byla k žádosti státního zástupce vypracována lékařská zpráva, která popisuje početné stopy fyzického násilí na těle stěžovatelky. Následujícího dne byla sepsána i psychiatrická zpráva, dle níž stěžovatelka v důsledku domácího násilí trpí rozsáhlými depresemi a chronickou posttraumatickou stresovou poruchou. O několik týdnů později stěžovatelka podala návrh na rozvod a požádala soud o nařízení ochranného opatření podle zákona o ochraně rodiny; soud jí vyhověl a nařídil jejímu manželovi na dobu šesti měsíců, aby se k ní nepřibližoval a nekontaktoval jí. V listopadu 2006 státní zástupce vydal příkaz k předvedení manžela a v prosinci téhož roku ho vyslechl, přičemž manžel popřel veškerá nařčení z domácího násilí. V září 2007 bylo manželství stěžovatelky rozvedeno. V únoru 2012 státní zástupce zahájil trestní stíhání exmanžela stěžovatelky. V listopadu 2012, říjnu 2013 a červnu 2014 se stěžovatelka znovu obrátila na soud s žádostmi o nařízení ochranného opatření proti exmanželovi, přičemž uvedla, že jí i nadále vyhrožuje násilím a smrtí. Soud těmto žádostem vyhověl. Nadace, která stěžovatelku přijala po jejím útěku od manžela v červenci 2006, vydala v březnu 2014 zprávu, dle níž stěžovatelka žije pod stálou hrozbou ze strany exmanžela a její bezpečnost je nadále problematická
6. Stěžovatel a jeho žena podali v roce 2005 společně návrh na rozvod a současně každý žádal o výhradní výkon rodičovské zodpovědnosti ohledně svých dvou dětí narozených v letech 1996 a 1999. Vnitrostátní soud nechal s odstupem dvou let vypracovat dva znalecké posudky. Znalci se poté, co se opakovaně sešli s oběma rodiči i dětmi, shodli, že rodiče měli mezi sebou velké rozpory, což mělo negativní vliv na děti; ty si nicméně přály trávit čas s oběma rodiči. Zatímco stěžovatel vyslovil přání společného výkonu rodičovské zodpovědnosti, matka byla proti. Vyslovila se však pro co nejširší styk stěžovatele s dětmi. Navíc mladší dítě chtělo zůstat v blízkosti matky. Znalci uvedli, že matka byla ochotna se stěžovatelem spolupracovat a měla dobré výchovné schopnosti, zatímco stěžovatel kritizoval péči matky o děti. Společný výkon rodičovské zodpovědnosti by dle znalců nebyl v nejlepší zájmu dětí. Na základě znaleckých posudků byla v roce 2009 matce udělena výhradní rodičovská zodpovědnost, stěžovatel měl možnost pokračovat v širokém styku s dětmi. V odvolání stěžovatel uvedl, že udělení

rodičovské zodpovědnosti matce bylo v rozporu s rozsudkem Soudu ve věci Zaunegger proti Německu (č. 22028/04, rozsudek ze dne 3. prosince 2009). Odvolací soud v roce 2010 odvolání zamítl s tím, že společný výkon rodičovské zodpovědnosti nemůže být nařízen v případě nesouhlasu jednoho z rodičů. Stěžovatel se obrátil na Federální nejvyšší soud s tím, že jako otec nemohl žádat společný výkon rodičovské zodpovědnosti, jelikož matka s tím nesouhlasila. Nejvyšší soud ve svém pravomocném rozhodnutí vydaném v roce 2011 uvedl, že vnitrostátní právo dávalo stejné možnosti oběma rodičům a rozhodnutí bylo odůvodněno výhradně nejlepším zájmem dětí.